

BRAND

Wij voeren den lezer naar het kasteel van Wondelgem terug. Het was de dag die volgde op den moord van Rogier van Hauterive. De ongelukkige Livia, die met geweld was ontvoerd, zat in een prachtig vertrek en treurde over haar droevig lot. Het volk had zich zoozeer in zijn roes laten medeslepen, dat het niet eens gelet had op den maagdenroof. Het was een stoute onderneming geweest, die de graaf op touw had gezet en zoo zij geslaagd was, dan was zulks vóóral te danken aan het feit dat het volk slechts oogen en ooren over had voor zijne vreugde. Livia was nu geheel in zijne macht. Ze zag door de met ijzeren staven voorziene vensters en benijdde de vogels in de lucht, die in het volle gevoel hunner vrijheid de ruimte doorkliefdien.

Aldus in gedachten verdiept, hoorde zij plots den sleutel in het slot knarsen. De deur ging open en een man trad binnen. De opstaande kraag van zijn mantel en de diep getrokken hoed, verborgen zijn gelaat. Doch Livia vermoedde wie het was. De man nam zijn hoed af en de graaf van Vlaanderen stond voor haar. Er was iets trotsch, iets onbeschrijfelijk verschrikkelijks in zijn wezenstrekken te lezen.

De graaf naderde haar en sprak :

— Gij zijt ongetwijfeld verwonderd, mijn schatje, dat ik u liet ontvoeren en tot mijne gevangene maakte. Doch uw vader heeft mijne goedheid met zulk een smaadt beloond, dat het mij wel geoorloofd was een wederwraak te nemen.

— Mijn vorst, antwoordde het meisje bevend, ik ben in uwe macht, ik weet dat ik niets meer te verwachten heb van uw medelijden, doch zoo onmenschelijk zult gij toch niet zijn, mij verantwoordelijk te stellen voor de daden van anderen.

— Bij God ! dat zult gij ! riep de graaf. Hoor mij aan, Livia, ik heb u zoozeer liefgehad, dat ik alles zou hebben laten staan, troon en kroon om u te huwen. Het was mij alleen om uwe liefde te doen. Om uwentwil laadde ik de vijandschap der gravin van Artois op mij. Uw vader heb ik op uw verzoek genade geschonken, en hoe word ik hiervoor beloond ? Uw vader zou mij willen vernietigen, en gij allen zoudt mij aan armoede en ellende willen overleveren.

— Neen, mijn vorst, antwoordde Livia, ik ben geen ondankbare, doch gij belooftet mij...

— Weet thans dat mijn besluit genomen is, onderbrak haar Lodewijk. Gisteren heeft uw vader mijn hoofdofficier vermoord...

— Dat is valsch ! kreet Livia.

— Ik zeg, dat uw vader mijn hoofdofficier heeft vermoord, mijn banier met de voeten getreden, mijn gezag getart, de burgers tot opstand aangestookt, het eigendom mijner beambten geplunderd, verbrand en

vernield. Uw vader is de hoofdschuldige en nog verwacht gij medelijden van mij?

— Maar mijn vader is geen...

— Laat mij uitspreken. Ik vernam uit den mond der mijnen het verhaal van den gruwelijken moord. Van hier zag ik den brand laaien in den donkeren nacht, en daarop, Livia, gaf ik bevel u op te lichten en naar hier te voeren. Ja, toen ik de vlammen hoog boven de wallen mijner goede stad zag opstijgen en haar rossen gloed op de wateren der Schelde zag afspiegelen, toen, op dat oogenblik heb ik gezworen eene volledige, verschrikkelijke wraak te nemen.

— O, mijn vorst! riep Livia, terwijl zij zich voor den woedenden graaf op de knieën wierp, laat deze wraak niet op mij vallen.

Doch Lodewijk scheen haar smeeken niet te hooren. De toorn deed de woorden als in een stroom over zijn lippen borrelen.

— Ja, ik zwoer het, mij verschrikkelijk te wreken, dat vuur en zwaard, schande en dood over het hoofd dier vervloekte verraders en geheel hun geslacht zouden komen. Reeds liet ik al de heksen verbranden en verdelen die men vatten kon. Ook gij zult als offer vallen, meisje, ja gij, en wanneer ik uwe eer schend, zal dit slechts een daad van vergelding zijn.

Steeds hadden Livia's onschuld en waardigheid den graaf een zekere vrees ingeboezemd. De stem van zijn geweten had tot nu toe zijn harts-tocht bedwongen. Vroeger had hij zich voorgenomen haar, zoo mogelijk, door haar eigene toestemming in zijn macht te krijgen. Maar de openlijke opstand van Jan Yoens had alle gemoedsbezwaren uit zijn hart verdreven.

Het ongelukkige meisje, door de hevigheid zijner wraakzucht verbijsterd, nog steeds op de knieën voor hem gelegen, vouwde hare handen en zag naar hem op, met een blik zoo smeekend, dat het medelijden in het hardvochtigst gemoed had moeten verwekken.

Lodewijk was nauwelijks tegen haar smeeken bestand en keerde zich van haar af, als vreesde hij dat zij hem tot betere gevoelens zou hebben gebracht. Om zijn woede weder aan te wakkeren, begon hij opnieuw over de misdaden van haar vader uit te weiden.

— Wat mijn vader deed moet hij zelf hebben goedgevonden, antwoordde het meisje. Maar kunt gij mij hiervoor verantwoordelijk stellen? Ach, heer graaf, hoe bitter zal uw wroeging zijn, wanneer de tijd, die de wildste hartstochten bedwingt, u zal herinneren aan dat arme meisje, hetwelk uwe wreedheid tot ellende en dood heeft gebracht. Heb medelijden met u zelve, en daarom spaar mij.

— En waarom zou ik u sparen! riep de graaf. Ik spaar u immers wanneer ik u onttrek aan het lot dat alle verraders wacht?

— Ik ben uw onderdaan, heer graaf. Dat uw volk tegen u is opgestaan, is niet mijn schuld. Ik heb u steeds als mijn wettige vorst erkend en geëerd.

— Bewijs dan zulks, door te gehoorzamen en op dit oogenblik nog. Dit paleis is niet langer eene veilige schuilplaats, noch voor u, noch voor mij, het ligt te dicht bij Gent, bij dat nest van muiters. Alles is voor ons vertrek gereed, en ik kom u vragen, ja, ik beveel u, dat gij mij zult volgen overal waar ik u zal willen leiden.

— Ach, vorst...

— Volg mij zwijgend en onderdanig, alle tegenstand zou vruchteloos zijn, daar ik de macht bezit, om uwe gehoorzaamheid af te dwingen wanneer gij deze zoudt weigeren. Kom, Livia, riep hij, terwijl hij haar om haar middel wilde grijpen, volg mij vrijwillig, de liefde zal ons tot de gelukkigste menschen maken.

Livia ontsnapte aan zijn omhelzing, zij rukte zich los en liep naar de andere zijde der tafel, terwijl de gloed der verontwaardiging haar hals en wangen met het vurigste purper verfde. Zij wierp een doordringenden blik op den graaf en beval kort en luid :

— Laat af, vorst, om 's Hemels wil, laat af !

De fiere houding van de maagd en de edele verontwaardiging die op haar gelaat stond te lezen, troffen den graaf en dwongen zijn bewondering af. Doch zoo jong, zoo schoon, zoo moedig, geleek zij in de verbaasde oogen van Lodewijk als een wezen uit een hoogere wereld. In hartstochtelijke uitroepingen van liefde en loftuigingen uitbarstende, zocht hij haar op alle wijzen over te halen, haar verstand te bedwelmen, haar medelijden op te wekken en hare ziel in zijn strikken te vangen.

— O, Livia, zuchtte hij, o, wil niet, dat ik u uit mijn hart zal rukken, laat mij slechts hopen en wees de eenige beminde mijns harten, de gids mijner daden, zooals gij alleen het voorwerp mijner gedachten zijt. Ik wil alles doen wat gij verlangt, alles, behalve u verlaten ; dat kan ik nimmer doen, wanneer gij wilt dat ik leven zal.

— Wij moeten scheiden, mijn vorst, zei Livia. De hoogverheven vorst en zijn nederige onderdaan kunnen geen andere verbintenis sluiten, dan die van bescherming, eerbied en gehoorzaamheid.

— Livia, deel mijn macht, mijn rijkdom, mijn liefde, al wat ik bezit wil ik aan uwe voeten leggen. Gij zult in mijne paleizen wonen, de schatten van vreemde landstreken zullen voor u open liggen, terwijl onbegrensde rijkdom u het vermogen zal geven om iederen wensch, dien ge mocht koesteren, te verwezenlijken.

— Nooit, antwoordde Livia.

Woest flikkerden de oogen van den graaf onder zijne wenkbrauwen.

— En liefde, vervolgde hij, trouwe, ware, oneindige liefde kan die u dan niet bewegen ?

— Die mijn ziel en mijn lichaam te zamen zou verderven, zei Livia in de hevigste opgewondenheid.

— Livia...

— Ga weg van mij, verleider, ook uwe liefde versmaad ik. Neen, noem het geen liefde, want hoe zoudt gij mij kunnen liefhebben zonder

« Ga weg van mij, verleider, ... » (Blz. 132)

mij te huwen? Wat gij zoekt is genot, gij zoudt mij tot het voorwerp van uw wellust willen maken.

— Livia, ik zweer u...

— Waarom dringt gij aldus aan? Het is vergeefs, vruchteloos. Ik smeeik, ik bezweer, ja ik beveel u, in den naam van Hem, aan wien ook vorsten gehoorzaamheid schuldig zijn, mij mijne vrijheid te hergeven. Ik ben hier de beleedigde en niet gij, mijn vorst; geef mij de vrijheid weder, welke gij mij zoo onrechtvaardig ontrukkt hebt, en ik wil u mijne vergiffenis voor deze beleediging schenken.

— Vergiffenis! riep de graaf.

— Ja, mijne vergiffenis! antwoordde het meisje trotsch.

De graaf barstte in toorn uit.

— Vergiffenis! smaalde hij, en dat van u! Bij den hemel, wie ben ik dan? Ben ik dan geen vorst meer en gij de dochter van een gemeen burger!

— En toch, zei Livia fier, is de dochter van dien burger grooter dan de vorst, wanneer zij hem op zijn plicht kan wijzen.

— Deze onbeschaamdheid, riep Lodewijk van Male uit, gaat alle verdraagzaamheid te boven. Ik wil uw trotsche ziel nederigheid leeren. Ik wil u vernederen voorwaar, en daarna zult gij aan mijne voeten schreien, kruipend mijne genade, mijne vergiffenis afsmeeken. Gij zult dit doen, gij, die uw heer alzoo durft toespreken.

Bij deze woorden vatte Lodewijk het meisje met geweld om het middel.

— O, mijn vorst, snikte Livia, terwijl zij zich aan zijne voeten wierp, vergeef het mij, zoo ik u vergramd heb, doch laat mij onschuldig leven, want, o, ik zou nimmer in schande kunnen leven.

— Het is te laat gebeden! riep Lodewijk, alle smeeken is vruchteloos, geweld zal u tot de mijne maken.

— Neen, gilde Livia, neen, ruk mij voor de poorten van uw paleis door wilde paarden vaneen, doch breng mij niet tot eerloosheid. O, doe het niet, doe het niet, opdat er geen vervloeking op uw hoofd moge vallen.

— Alles is vergeefs, zeide de graaf, terwijl hij Livia in zijne armen drukte, gij zijt de mijne. Ik zweer het bij...

— Hoor, zei Livia, met wilden blik rondom zich starend, daar klinkt het geschreeuw van het wrekende volk.

Thans hoorde men een trompet schallen, met diepe, langgerekte tonen, en spoedig daarop volgde een vreeselijk geraas en het geroep van:

— Gent! Gent! De Witkappen. De Witkappen!

— Verdoemd! brulde de graaf, en toch zult gij de mijne worden.

Dit zeggende haalde hij een flikkerenden dolk te voorschijn. Op zijn wezen lag een helsche wreedheid, eene schrikwekkende wraakzucht. Livia sprong op en deinsde in den hoek der kamer, een scherpe gil

slakend. Met vlammende oogen naderde de graaf ; ijselijk flikkerde en trilde de dolk in de opgeheven vuist.

— Gij zult de mijne worden ! siste hij tusschen de tanden, of op dit oogenblik sterven.

— Moord ! Moord ! gilde het meisje in haar wanhoop.

— Uwe eer of uw leven ! bulderde de graaf.

Als een wild dier, dat zijn prooi beloert, sprong hij op haar toe. Het hachelijke oogenblik schonk de maagd nieuwe kracht ; vlug als de bliksem schoof zij langs den muur voort en ontsnapte aan de grijpende armen van haar aanvaller. Het geweld van den sprong deed den graaf tegen den muur bonzen.

De stalen punt van den dolk kraste akelig op de steenen, stootte af en kwetste Lodewijk van Male aan de linkerhand. De graaf was gelijk een verwond dier. Onder het uitbrullen van een vreeselijke verwen-sching keerde hij zich plotseling om en ijde het meisje achterna. Livia was achter de tafel gevlucht en staarde met verwilderd gezicht en brandende oogen haar vijand aan. Schuimbekkend en knarsetandend van woede hief Lodewijk van Male de van bloed sijpelende vuist in de hoogte. Een akelige stilte heerschte in het vertrek. Buiten weerklonken de strijdliederen van het verbitterde volk. Dit geluid hitste den graaf nog meer aan ; hij besepte dat hij vlug moest handelen. Die vrouw mocht niet aan zijne plannen van wraak en wellust ontsnappen. Hij liep rechts om de tafel en strekte den arm naar zijn slachtoffer uit. Als een hinde snelde de maagd voort en wist aldus opnieuw te ontsnappen. Weer stonden zij vóór elkander ; het meisje zag angstig, met kloppend hart, naar haar vijand, die aan den anderen kant van de tafel stond. De achtervolging ging voort, onverbiddelijk. Bijwijlen hield de graaf stil, draaide rechts en links om Livia te verschalken, doch als een afgejaagd dier bespiedde ze koortsachtig al zijne bewegingen. Het was een dolle rit rond de tafel, stilaan verminderde de afstand tusschen den beul en het slachtoffer. Reeds kon de graaf met uitgestrekten arm de slippers van Livia's opwaaienden mantel vatten. Met een verschrikkelijken kreet van wanhoop sprong het meisje zijwaarts ; de graaf struikelde en plofte zwaar op den steenen vloer neer. Het bloed spatte hem uit neus en ooren, terwijl Livia naar de overzij der kamer vluchtte.

Doodsbleek, met verglaasde oogen, sidderend en hijgend, hield zij zich in een hoek stil. Hare krachten waren uitgeput en begaven.

— Genade, mijn vorst, genade ! kermde zij.

En schreiend zonk zij op de knieën neder. De graaf stond op en zag triomfeerend zijn slachtoffer aan. Langzaam, als een wild dier zijn prooi beloerend, naderde hij de maagd.

— Genade ! genade ! smeekte het meisje.

— Het oogenblik der wraak is geslagen ! lachte de graaf.

— God, sta mij bij ! kreunde Livia.

De ongelukkige zat in den hoek neergehurkt, met ingedoken hoofd

en de armen boven den schedel gekruist. Roerloos wachtte zij den genadeslag af. Wilder en wilder huilden de Gentenaars daar buiten. Dof getrappel deed den grond dreunen. De graaf verbleekte en bleef een oogenblik stil. Het meisje hief het hoofd op en luisterde aandachtig toe. Met één sprong stond de woedende trillende graaf voor haar. Op hetzelfde oogenblik vloog de kamerdeur open, en een vertrouwde bediende van Lodewijk van Male, de helper van al zijn snoode plannen, snelde de kamer binnen, met getrokken zwaard en een doodsbleek gelaat.

— Red u, mijn vorst! riep hij, de Witkappen hebben ons overrompeld, zij omsingelen het kasteel.

— Dat men op hen inhakke! brulde de graaf.

— Onmogelijk, zij zijn met duizenden! Vlucht langs de achterpoort die naar het bosch leidt, langs daar alleen is er nog redding mogelijk. Haast u, haast u, bij God, zoo uw leven u lief is!

Lodewijk stiet een verwensching uit. Ondanks het gevaar, wilde hij eerst zijn plannen ten opzichte van Livia uitvoeren, maar de dienaar liet hem daartoe den tijd niet; hij pakte den graaf bij den schouder en trok hem met zich mede. Lodewijk wierp op het meisje een blik vol haat en bedreiging.

— Bergen ontmoeten elkander niet, maar menschen wel! riep hij. Wij zullen elkander wederzien.

Met één slag vloog de deur dicht. Schreiend zakte Livia op de knieën.

Nauwelijks had Lodewijk het achterpoortje bereikt en was hij aldaar in het bosch verdwenen, of de poorten van het kasteel vielen met dreunend geraas in. Duizenden Witkappen stormden het vorstelijk verblijf binnen. Jan Yoens voerde de scharen aan. Hij wilde zich van den graaf meester maken, hem gevangen nemen en hem als gijzelaar behouden. Wanneer eenmaal de graaf in hunne handen was, dan zouden zij hem de vrijheid niet meer terugschenden dan na volledig herstel van hunne rechten en vrijheden. Jan Yoens kwam hier nog voor een andere reden. Hij zocht zijne dochter. Met eigen handen wilde hij zich wreken over de lage behandeling die de graaf zijne dochter had doen ondergaan.

Heel het kasteel werd doorzocht, doch de opzoekingen bleven vruchteloos. Jan Yoens had zich langs een eenzamen kant van het kasteel begeven en kwam aldus aan het poortje, waardoor de graaf was ontsnapt. Een kreet van teleurstelling en wanhoop ontsnapte aan zijne borst. Een voorgevoel zei hem, dat een ernstig ongeluk hem dreigde. Hij bleef besluiteloos staan; hierlangs moest de graaf gevlucht zijn, zijne dierbare dochter meevoerende.

Intusschen lag de arme Livia bewusteloos door den hevigen strijd, dien zij tegen den wulpschen graaf had moeten voeren. Niemand kon haar daar vinden. Twee, driemaal was haar vader voorbij de deur van het kleine vertrek geweest en driemaal was zij zijne opmerkzaamheid ontsnapt. De deur was bijna onzichtbaar in het houten beschot aange-

bracht, en ging met een onzichtbare veer open.

De Witkappen vierden hun woede bot op al hetgeen hen onder de handen viel. De kostbaarheden en de juweelen van den graaf werden buitgemaakt, kleederen, wapens en andere voorwerpen van waarde werden meegenomen. Toen alles was geplunderd en stukgeslagen, klonk het bevel :

— Steekt het paleis in brand.

Men haalde mastboomen om, rukte de fijne harsachtige twijgen af en eenige minuten later sloegen breede vlammen boven de gothische nokken van het paleis uit. Een felle wind wakkerde het vuur aan ; de gloed liep verschrikkelijk snel voort, met een gefladder in de lucht als van wapperende vaandels. Vaandels van vlammen waren het, die zich met schitterende plooiën ontolden in den aankomenden nacht. Laaiend rekten zij zich ten hemel, met huilende golvingen.

En iedere vlam scheen de smartkreet aan te heffen van het geteisterde Vlaanderen, een wraakkreet van het moegetergde volk. Het gedruisch van neerploffende balken, geleken zoovele verwenschingen, geslingerd naar den harteloozen dwingeland.

Jan Yoens was tot bezinning gekomen. Het geknetter en gekraak deed hem het bloed in de aderen verstijven. O, wanhoop ! In den laaienden kolk lag misschien zijne dochter te zieltogen. Hij hoorde hoe zijne mannen zongen rondom den vuurgloed, hoe wild hun liederen weerklonken, samensmolten met het gezucht en gehuil der hoog opschietende vlammen.

— Livia ! kermde hij. Livia !... Livia !...

Eene hand werd op zijn schouder gelegd. Jan Yoens keerde zich om. Voor hem stond Joos.

— Wat is er, kapitein ? vroeg hij.

Jan Yoens wees naar den vuurpoel.

— Daar... daar...

Joos begreep.

— Uwe dochter ? sprak hij weemoedig.

— Ja.

— Waar ?

— Ik weet het niet, ik zocht haar overal, overal... en vond haar niet.

Joos was reeds in de vlammenzee verdwenen.

Hooger en hooger stegen de vlammen en woester en woester klonk het gezang der Witkappen. Zware rookkolommen, ontzettend in hun dichte zwarteheid, kronkelden omhoog, dreven over het woud en bleven tusschen de kruinen der hoge boomen hangen. Minuten verliepen, ze schenen wel een eeuwigheid, en nog was Joos niet terug. Door droefheid als met waanzin geslagen, liep Jan Yoens het brandend paleis binnen, drong door den verstikkenden rook en riep :

— Joos... Joos !

Geen antwoord. Zijn vuisten beukten op de muren en de deuren,

tot bloedens toe. De vlammen lekten zijne kleederen, verzengden hem baard en haar, doch steeds dieper drong hij door, steeds dieper den vlamgenden krater in, rook en vuur trotseerend.

— Joos... Joos !

Eensklaps werd eene deur opengeworpen en hoorde hij een kreet weerklinken. Voor hem, te midden der vlammen, vertoonde zich het rosse hoofd van den edelmoedigen jongen. In zijn armen lag de bewusteloze Livia. De vlammen hadden haar sneeuw wit gewaad reeds aangegrepen, het vuur scheen beiden te verteren.

— Mijne dochter ! kreet Jan Yoens in ontroering.

Met een sprong stond hij aan hun zijde, nam zijne dochter in zijne armen en voerde haar mee.

Achter hen weerklonk een gekraak als van den donder ; alles werd in rook en vlammen gehuld. Jan Yoens en zijn dochter waren gered. Hij legde zijn dierbaren schat op het gras neder en doofde de vlammen uit die zijne kleederen en die zijner dochter verzengden.

— Joos ! klonk opnieuw de stem van den aanvoerder.

Doch zijn geroep werd niet beantwoord.

— Arme jongen ! kermde Jan Yoens.

En hij wischte een paar tranen uit zijn oogen. Voorzichtig nam hij zijne dochter in zijne armen en verwijderde zich van de plaats des onheils.

Van het prachtige gebouw bleef geen enkele steen meer recht ; alles werd de prooi der vlammen.

De Witkappen begaven zich onder het zingen hunner strijdlieden terug naar Gent. Bij hun terugkeer moest ook het huis bij de Waalpoort-Brug waar de graaf te Gent gewoonlijk zijn verblijf hield, het vergelden.

... ..

Joos was door de neerbrokkelende puinen meegesleept, doch bij geluk in den kelder gevallen. Toen hij weer bij kennis kwam, zag hij boven zich de verkoolde balken en den blauwen hemel. Een wrange brandgeur drong hem in de keel en een rauwe smartkreet krijschte uit zijne borst toen hij wilde opstaan van het harde bed van puin, gruis, steenen en asch, waarop hij lag uitgestrekt. Het duurde lang eer hij tot bezinning kwam. Wat was er gebeurd ? Zijne oogen flikkerden nog van rooden weerschijs, zijne ooren suidsen van gejammer en van strijdgeroep, en in zijn hoofd duizelde en warrelde het van spookvisioenen, als wolkgevaarten door den nacht voortjakkerend. Toen kwam hem het ijselijk tooneel van Livia's redding voor oogen. Joos voelde een afgrijselijke pijn aan hoofd en handen en het was of zijn lichaam geradbraakt was. Doch in dat misvormde lichaam woonde de beproefde en gestaalde ziel van een held. Ondanks de vreeselijke smarten die hij te verduren had, kroop hij uit zijne schuilplaats.

Gelijk een dier kroop hij voort... klappertandend van de pijn...

huiverend van de koorts, stikkend van den verschroeienden dorst. Met de tong likte hij eene ijzeren staaf die hij vond, om de hitte van zijn mond te koelen. Hij klauterde over puin en asch om weer aan het licht te komen ; zijne knieën en zijne handen waren één wonde, doch daar blijven was sterven. Joos wou leven. Zijn lichaam was verschroeid, gewond, bebloed, half verkoold, maar de ziel was kloek en sterk. Hij zou leven voor Vlaanderen, om de gehate partij van den graaf te bevechten. Eindelijk daalde de koelte van den nacht neer en eer hij het nog hopen durfde lag hij in de klamme zachtheid der bosschen. Hij opende nog eens de oogen, zag boven zich eene ster flikkeren, voelde een weldoende loomheid door zijn lichaam varen en toen... toen herinnerde hij zich niets meer.

Daags na den brand, zeer vroeg in den morgen had Jan Yoens eenige mannen uitgezonden om Joos te gaan opzoeken. Dezen vonden hem daar als levenloos liggen en brachten hem op eene draagbaar naar Gent, waar hij door Livia werd verzorgd in het huis van haar vader.

Jar Hoers

en de Witte
Kaproenen

L. van Laeken

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

LODEWIJK VAN LAEKEN

JAN YOENS

EN DE WITTE KAPROENEN

Pentteekeningen van JAN WATERSCHOOT
NIEUWE, GEHEEL HERZIENE UITGAVE

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1943

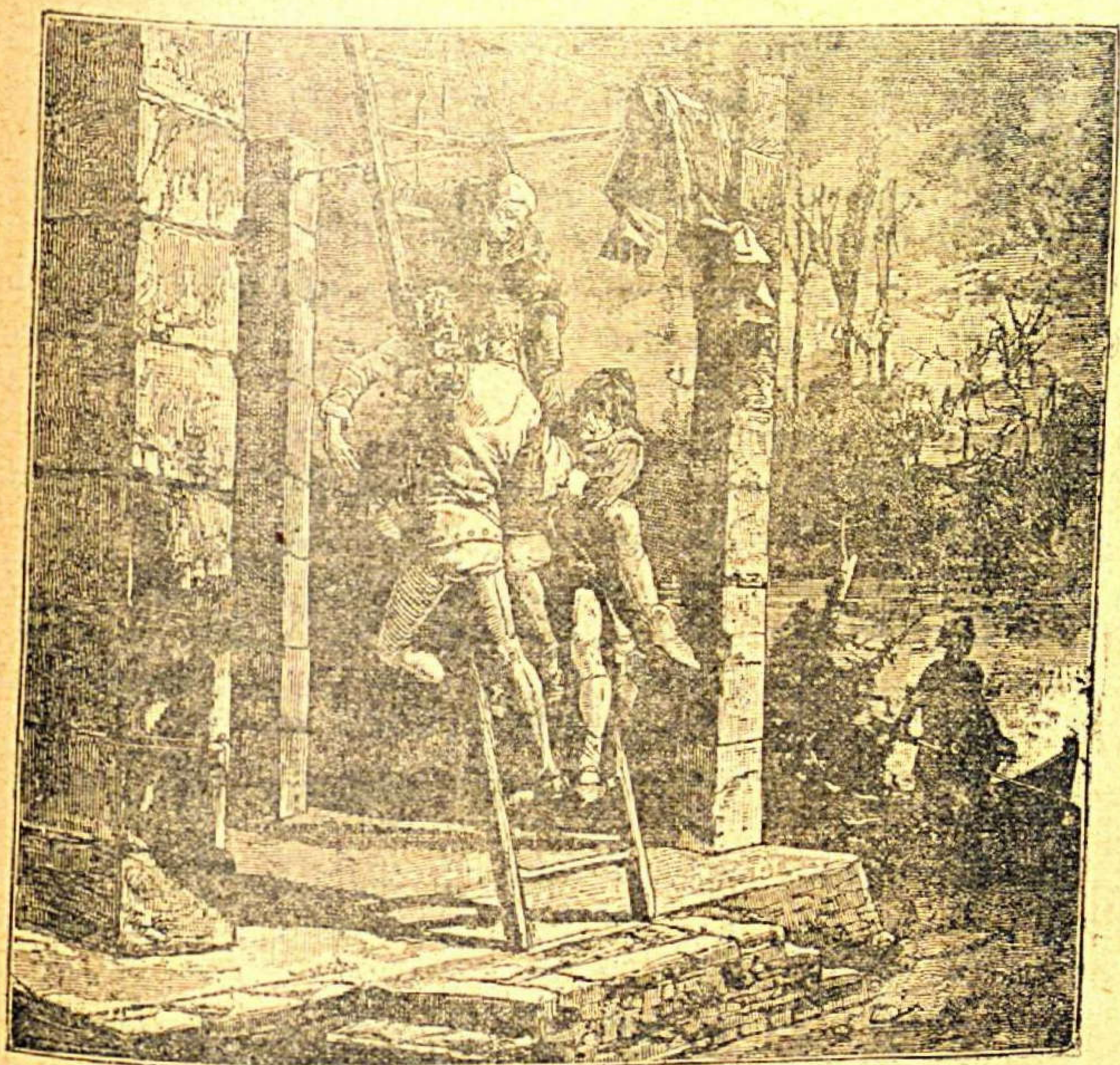
— Op het grondgebied van Zwijnaarde, aan het veer dat naar Meirelbeke leidt.

— En bleven de moordenaars ongestraft?

— Tot heden, ja. Ik kon tegen hen niets. Zij zuipen en brassen en misschien is het nog tijd om hen een geduchte straf toe te dienen.

— Dan dient er geen oogenblik verloren te gaan. Waar zijn de schippers?

— Dezen werden op hun schepen gebracht, binnen enkele stonden kunnen zij reeds te Gent binnenloopen.

Geholpen door een paar schippers haalde Joos het lijk van den gehangene neder.. (blz. 330)

Jan Bruneel gespte zenuwachtig zijn harnas en wapens aan.

— Roep het volk te wapen, sprak hij, wij moeten deze daad wreken. Olivier kan niet op eigen hand hebben gehandeld, de graaf heeft hem deze afschuwelijke daad ingeblazen, de vrede die men heeft afgedwongen woog hem zwaar. Hij zal er duchtig voor boeten. Van nu af is de oorlog begonnen...

Eensklaps bleef hij getroffen staan.

— Houd uw tong, eeuwige, vervelende snateraar. Leg hout op den haard, wilt gij mij laten vervriezen, kerel... Het huilt daarbuiten, het stormt, 't regent, het is kil en koud. Maak vuur, Tatertong! Hebt gij mij verstaan?

— Verstaan?... zeer goed, kapitein.

Even flegmatiek als anders, met den glimlach nog altijd onder

Pieter liep met gebalde vuist op den schurk toe (blz. 338).

den grooten snor, ging hij den haard aanwakkeren, stapelde hij hout op hout, zoodat de vlammen opkrinkelden in een ondoorzienbaren witten rook.

— Een andere flesch, Tatertong. Daar gaat niets in die dwergen-fleschjes!

— Zeer goed, kapitein.

— Lontings!

De Witte Kaproenen

Historische Roman

DOOR

LODEWIJK VAN LAEKEN

NATIONALE DRUKKERIJ
St-Willebrordsstraat, 57 Antwerpen.

1902.